

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **H. N. B. Ch.**, narozený dne ... , ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE05-PS2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo

zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), prodlouženo ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona a doba trvání zajištění byla stanovena do 24. 12. 2018.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu [žalobce měl pravděpodobně na mysli § 46a odst. 1 písm. e)] s konstatováním, že dosud není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a nepřijde tak o status žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný uvedl rovněž, že není na místě uvažovat o eventuálním nahrazení zajištění využitím zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobce se brání eventuální realizaci správního vyhoštění a s žalovaným nehodlá spolupracovat. Žalobce tedy především poukazuje na zřejmou vnitřní rozpornost výše uvedených úvah. Žalovaný prima facie přistupuje k žalobci jako k osobě, která učiní cokoli pro to, aby byla propuštěna za zajištění, setrvala na území států Evropské unie a případně vycestovala do Německa, kam původně směřovala. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, a to jak v původním rozhodnutí o azylovém zajištění, tak v tomto předmětném rozhodnutí. S tímto postojem pak naprosto nekoresponduje „názor“ žalovaného, podle nějž není jasné, zda žalobce podá (podal) žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poměrně přesvědčivě zdůvodnil svůj názor na to, že žalobce učiní za účelem zmaření svého vyhoštění jakýkoliv krok. To, že žalovaný podá rovněž žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se tedy z tohoto pohledu jeví jako fakticky jisté. Žalobce poukazuje na to, že je notorietou, že v případě zajištění je třeba v každém případě zkoumat účelnost takového zajištění. Např. v případě zjišťování realizovatelnosti účelu zajištění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Žalovaný pak v žádném případě nemůže rozhodnout o zajištění či jeho prodloužení v případě, že je zcela zřejmé, že zajištění nemůže vést k dosažení jeho účelu. Právě tato situace nastala v případě žalobce, u nějž již byla takřka vyčerpána zákonná doba zajištění, a je zcela zřejmé, že po jejím uplynutí bude žalobce propuštěn za zařízení pro zajištění cizinců, bude ubytován v pobytovém a přijímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, a pokud bude chtít, jednoduše takové zařízení opustí a odcestuje. Poměrně krátké desetidenní zajištění žalobce tak nesleduje žádný logický účel a nelze ho nijak ospravedlnit. Nemůže obstát ani názor žalovaného, podle nějž předmětné desetidenní prodloužení zajištění může být aplikováno z toho důvodu, že není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V takovém případě by totiž jednoznačně byly využity instituty zákona o pobytu cizinců – a to zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců – a řešení pobytové situace by tak převzaly orgány policie. V případě desetidenního prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) takřka atakujícího zákonný 120denní limit prodloužení neexistuje pro jeho účelnost a smysluplnost žádné ospravedlnění a rozhodnutí tak nemůže jako zřetelně nezákonné obstát.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný uvedl, že považuje žalobu

za nedůvodnou a především za účelovou, a to zejména proto, že žalobce podal žalobu (datovanou dnem 3. ledna 2019) v době, kdy důsledky napadeného rozhodnutí již dávno pominuly, a to proto, že bylo dne 22. listopadu 2018 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce čelí rozhodnutí o vyhoštění, a proto byl návazně rozhodnutím cizinecké policie ze dne 14. prosince tzv. „přezajištěn“ za účelem realizace vyhoštění. Napadené správní rozhodnutí o prodloužení zajištění v žalobě namítanou nezákonností a vnitřní rozporností netrpí. Žalovaný správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné z jakých úvah správní orgán vycházel, jakým způsobem existující situaci hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na maximum zákonné doby pro zajištění. Prodloužení zajištění žalobce sledovalo logický cíl a ten taky žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, a to, že po vydání o rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany je žalobci zcela zřejmé, že mu po pravomocném ukončení azylového řízení nebude umožněno setrvat na území ČR a bude mít tak zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby zabránil realizaci svého vyhoštění. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2016, č. j. 44 A 24/2016 – 16, kde se soud mimo jiné zabýval účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které mimo jiné směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy mimo jiné znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem zajištění a případného prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tedy není pouze zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit i jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

4. Jak uvedl žalobce v doplnění žaloby a jak je též soudu známo z jeho úřední činnosti (rozhodování ve věci 17 A 124/2018), žalobce byl nejprve rozhodnutím PČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPÚ-167969-21/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Žalobce dne 26. 8. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Následně byl žalobce rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE05-PS-2018 zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 14. 12. 2018. Napadeným rozhodnutím bylo zajištění žalobce prodlouženo do 24. 12. 2018.
5. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správní orgán mj. uvedl, že dne 22. 11. 2018 vydal rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2018. Do dne 13. 12. 2018 tak běží lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu, přičemž podání žaloby má v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek. Ode dne vydání rozhodnutí o

zajištění nenastal žádný z důvodů pro ukončení zajištění dle § 46a odst. 13 zákona o azylu a též nebylo zjištěno, že by v případě žalobce nastala změna, v jejímž důsledku by se stal zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V rámci přezkumu důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu pak bylo zjištěno, že tyto důvody trvají i nadále, třebaže původně stanovená lhůta zajištění uplyne dne 14. 12. 2018. Správní orgán v době vydání rozhodnutí neměl informaci o tom, že by žalobce žalobu již podal. Nebylo možné předjímat, zda žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo ji nepodá a tím bude také pravomocně ukončeno azylového řízení. Z tohoto důvodu přistoupil správní orgán k prodloužení lhůty zajištění o 10 dní, které dle jeho názoru měly být dostatečné pro objasnění uvedené otázky.

6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
7. Soud neshledal žalobu důvodnou.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
9. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *„ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.“*
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *„ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
11. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„pro účely tohoto zákona se rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. ...“*
12. Žalobce v žalobě namítal vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Měl-li správní orgán obavu, že nebude-li žalobce zajištěn, vzdálí se a nebude nadále spolupracovat se správním orgánem, musel dle žalobce předpokládat, že žalobce jistě podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. K tomu soud uvádí, že naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo podrobně řešeno v rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE05-PS-2018. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se v tomto ohledu nic nezměnilo. Současně dle názoru správního orgánu nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jak bylo již v předchozím řízení taktéž

podrobně odůvodněno, a to tím spíše, že po vydání rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-178/LE-LE05-BA04-2018 je žadateli zcela zřejmé, že mu nebude po pravomocném ukončení azylového řízení umožněno setrvat na území ČR a bude mít tedy zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem. Z těchto skutečností sice bylo možno usuzovat, že je pravděpodobné, že žalobce žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá, rozhodnutí využít tento prostředek však bylo zcela na žalobci a správní orgán nemohl s jistotou vědět, jak se zachová. Ostatně nyní je již známo, že žalobce následně žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nepodal. Správní orgán tedy ve své úvaze nepochybil a napadené rozhodnutí není dle názoru soudu vnitřně rozporné.

13. Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, správní orgán nesmí zajistit cizince, pokud zajištění nemůže vést k dosažení účelu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S žalobcem bylo nejprve zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl tedy podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn, aby se nemohl podáním žádosti o mezinárodní ochranu vyhnout hrozícímu vyhoštění. Pro další postup ve věci žalobce bylo rozhodné, zda podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a zachová si v souladu s § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu status žadatele o udělení mezinárodní ochrany, či nikoliv. Správní orgán prodloužil zajištění o 10 dní, neboť bylo zřejmé, že v této době bude tato otázka vyřešena a zároveň tak nebude překročena maximální doba zajištění cizince dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Jak bylo vyloženo výše, správní orgán musel počítat s oběma variantami. Žalobce následně žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nepodal a byl „přezajištěn“ dle zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím o prodloužení zajištění bylo zabráněno, aby se žalobce vyhnul hrozícímu vyhoštění. Prodloužení zajištění na základě napadeného rozhodnutí tedy evidentně mělo potenciál vést k naplnění svého účelu. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze, vyjádřeném v rozsudku ze dne 7. prosince 2016, č. j. 44 A 24/2016 – 16, jak jej též cituje žalovaný ve vyjádření k žalobě.
14. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
16. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 16. 1. 2019, č. j. 17 A 8/2019-18 byl zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou

.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně